

Bana Çıkılabilir Sokaklar Düşler Misin

– ÇİLER GÖKSEL · 18 Mart 2013

Ne zaman ki sırtını pencerenin parmaklıklarına yaslasan,o zaman yolculuk başlar.

Şimdi başla sen yolculuğuna.İlk dönemde begonviller kaldırımlara kadar. Yalnızlığının morarmış göz altlarına hareler halinde yüzlerini sürüyorlar.O vakit derin bir nefes çekiyorsun içine,yola düşünüyorsun....Gözlerin kapalı yolu düşünüyorsun..

Dilinde ılık yerine buzulları kesmiş bir ağrı, her geçen gün daha çok donduruyor yüreğini. Hayatın neresinde bu kadar içimize kapandık bilemeden, bir devinmeyle geçiyor günler. Ölenler ve yeni doğanlar arasına sıkışmış bir mücadelede,ellerimiz parmaklıklardan uzandıkça gökyüzüne uzaklaşır olmuş maviler. Hayatı tutabilmek adına çok uzun zamanlar tutanaklar tutulmuş,başkalarının verdiği kararlara sesimiz sus olmuş. Ruhlarımıza kelepçeler orada vurulmuş.

Şimdi gel yanıma, madem ki sokaklara çıkacağız bu beraber olmalı. Duvarlara yaslanılınca, başkaları hep itekleyip duruyor insanı. Oysa yan yana olursak iki cephemiz olur, dururuz, bakarız,düşmeden ayakta kalabiliriz. Birimiz rüzgara denk gelse öteki kuytusunu korur.

O halde hazırız, gel benimle...

En çıkılabilir sokak çıkmaz sokak desem, deli diye bakacak mısın yüzüme? Ama öyle. Çünkü herkes oranın çıkmaz olduğunu bildiği için girmek istemez. Çıkmazların kendine has bir yalnızlığı, insana sarılan kolları vardır. Mutlaka bir kenarında seni dinlemek için sendelemiş de olsa oturulabilecek bir duvarı da vardır. Çıkmazların rüzgarları hafif eser, içine sadece huzuru girer. Hele yazın tam gün batımına yaklaşırken günler ... şimdi çıkart ayakkabılarını, bırak duvar dibine. Kendine orada soluyan bir ev seç. Gözlerini kapat yaşa orada. Çıkmaz da nasıl da çıkmaya başladın sokaklara. Haydi,korkma....

Madem ki ayaklarımız çıplak o halde seni bu defa deniz kıyılarında gezdireceğim. Küçük taşlı yollarda ayakların hiç acımayacak. Martlar çizecek yolumuzu, hiç bilmediğimiz bir rota seç içinden. Sonra yalnızlıklarını suya yaz. Halkalar yayıldıkça kocaman meydanlar oluşsun önünde. Nasıl özgür kalınabilir derken özgür olduğunu hisset. Hayatına gerdiğin ipi gevşet yavaş yavaş. Usulca sal sevdalarını hüznlerini acılarını. Pantolonun cebindeki taşları oluşan meydanlarında kaydır. Kimseyi en önemlisi kendini incitmeden hecele şimdi. Düşündeyim...

Ve en son sokak çok sıradan. İnsanların kum gibi aktığı, suratların çoğunun sıradan olduğu, insan debisinin maksimuma vurduğu o korkunç karabasan sokaklardan biri. Bizi evimizin parmaklıklarının ardına iten, yalnızlığımızı korumak güdüsünü inceden bileyen,uzak olmak istediğimiz bir sokak. Oysa

orada yürüdüğümde omuz omuza, göğüs göğüse deldiğimde kalabalığı,elimde sana ait bir çift ayakkabıyla sana geliyordum. Haydi aç kapıyı...

20 haziran 2010 Muğla.